KARİKATÜR

SAN FRANSİSKO KONFERANSINA HAZIRLIK:

Türkiye — Kurulacak sulh binasında benim de bir temel taşım bulunmalı!.

Erkek — Şu levantalara verdiğin paralara yazık değil mi? Hepsi havaya koku olarak dağılıyor!

Kadın — Ya senin sigaraların duman olarak dağılmıyor mu?

ANKARAYA MEKTUP

ZAMANE BAYANLARINA DAİR:

Zaparta hasta olalı her fırsat buluşta yanındayım. Geçenlerde yazdığım yazıyı gördü; bayanların bu kış kıyamette incecik çorapla ve arkasız şıpıtık iskarpinlerle gezdikleri hakkındaki yere gelince kaşlarını çatarak anlatmağa başladı:

— Bizim çocukluğumuzda bayanlar zaten dışarıya pek çıkmazlardı. Büyük annemin ayakkaplarını bezlere sararak sandıkta sakladığını hatırlarım. Evde bile mest giyerlerdi.

— Amma...

Diyecek oldum, sözümü kesti:

— Zaman değişti diyeceksin, âmennâ!.. Ben de zamanın icap arını bilirim. Fakat böyle yalın ayak gibi sokağa çıkmayı doğru bulmam. Sırtlarına pösteki kürkü geçirmesini biliyorlar, âlâ fakat ayaklar?..

Ve devam etti:

— Daha evvelleri çedik pabuçla mest giyerlermiş, ben buna yetişmedim, fakat potin kundura ve mest lâstik devrine yetiştim. Tabii bunlar kış giyeceği, yazın ise mükemmel iskarpinler... Sonraları kışın gayet şık potinler çıktı. Bunlar da ayağı sıcak tutuyordu. Daha kendine güvenemiyen bunların üstüne de pek zarif, yüksek ökçeli lâstikler geçirirlerdi. İçine giydikleri fildikoz çorap da pek âlâ idi, hattâ dayanıklı olduğundan aile bütçesini sarsmazdı. Yazın ise siyah keten çoraplar gözü tırmalamaz, erkekleri gıcıklamazdı.

— Canım, şimdi şu ince...

Diye ağzımı açtım, sözlerimi yine ağzıma tıkadı:

— Evet şu ince çoraplar... Ah o çoraplar. İyice dikkat etmezseniz ayakta mevcut olup olmadıkları belli bile değildir. Mademki belli değildir, mademki sıcak tutmaz, neye giyerler?.. Zaten yazın pek giydikleri yok a... Ben neye giydiklerini biliyorum, tek masraf olsun da...

Yutkundu ve söylendi:

— Erkeklere gelince, ben fotin kunduraya yetiştim. Bu sustalı parlak kunduraların yürürken yaptıkları gıcırtı hâlâ kulaklarımdadır. O âdeta bir musiki idi. Sonraları mest lâstik giydik, daha sonra potin giydik. Şimdi ise iskarpin...

Yine yutkundu ve ahkâm çıkardı:

— Şimdi dünya tersine ayol. Kadınlar çizme, erkekler iskarpin giyiyor. Sanki yakışıyor mu? Başta kukulete, üstte sarı mumlu parlak muşamba, altta çizme... Temizlik amelesinden kılıkça ne farkları kaldı kadınların?.. Hayır, ben korkuyorum bu bayanlardan, olur a çizmeden de yukarıya çıkabilirler.

Artık kızmıştı ve çenesi açılmıştı:

— Şöyle çarşı pazara bir bak, yiyecek içecek dükkânından fazla kadın eşyası satan dükkân. Hele ayakkabıcılar ve çorapçılar nerede ise bütün caddeleri istilâ edecek.

Biraz durdu ve sordu:

— Bilmem bu ayakkabıcı vitrinlerine dikkat eder misin? Rengârenk iskarpinler, terlikler. Ya o mendebur terliklere ne dersin? İçlerinde bir kısmı var ki beni çileden çıkartıyor; hani üstü kırmızı ve yeşile boyanmış tavuk tüylerinden gözükmiyenler!.. Kuzum Allah için söyle; eski Bayezit sergilerindeki hacı yatmazlardan ne farkları var bunların?..

Biraz daha körüklemek istedim:

— Peki mantarlılara ne buyrulur üstad!

Dememe kalmadı, ellerini iki dizine vurarak celâlli bir tavırla horoz gibi yerinden doğruldu:

— Sus be adam sus, diye bağırdı, beni hasta halimle çileden çıkartma!..

Ve sonra sulanmış gözlerini silerek öfkeyle mırıldandı:

— Hacivat kundurası Hacivat. Belediye asfalt yol yapar ki halk rahatça yürüsün diye, yooo olmaz, bunlar ille rahatsız yürüyecekler. Sayın bayım! eskiden bayanlar böcek kabuğu yumuşacık derilerden üstlü ve sigara kâğıdı gibi Fransız köselesinden altlı iskarpin giyerlerdi de daha ince ve zarif ayaklı olmaya çalışırlardı. Ne yapalım evlât bunlar zamane kabalığı. Hantal hamam nalını kılıklı bu mendeburları giymek iyi bir zevk değil, fesadı zevktir, fesadı zevk...

Bir müddet düşünceli düşünceli sustu. Daha sinirlenecek diye ben de üstelemedim. Neden sonra başını kaldırıp sakin sakin şunları mırıldandı:

— Başlarındaki kukuleteler erkek gibi, ayaktaki çizmeler de öyle... Bir kısmı zaten erkek gibi ceket pantalon da giyiyor. Sus birader yine şükredelim, çünkü, iyi ki ellerine de erkekler gibi birer kırbaç almak akıllarına gelmiyor yoksa...

Zılgıt

BOŞANMA SEBEBİ

Genç, güzel bir kadıncağızdı. Yargıç:

— Kızım, dedi, daha dün evlenmişsiniz. Bugün boşanmak istiyorsun?. Böyle bir günde boşanmak istemeniz için çok mühim bir sebep olmalı! Niçin boşanmak istiyorsun bakayım?

Genç kadın, yanıbaşında, başı önüne eğik, düşünceli bir halde duran kocasını işaret ederek cevap verdi:

— Nikâh dairesinde benden daha büyük imza attı da onun için!

Akıl Hocası

Alsancakta F.B. S. C.:

"Ressam Ramiz, kadınların kıyafeti ile neden bu kadar fazla oynuyor?,,

CEVAP:

Kadınlar oynayanda mı, oynatanlarda mı?..

★

Konyada S. Y.:

"1. Henüz kırk yaşındayım ve güzelim. Yüzüme bakmayan gençlere kızıyorum. Onlardan intikam almak için ne yapmalıyım?

2. Şimdiye kadar bana talip çıkmadı, acaba ben mi talip olayım?,,

CEVAP:

1. Orta yaşlılara bakınız!

2. Matluba muvafık olanlar talipsiz kalmaz... Alıcı olmadıktan sonra satıcı ne yapsın?

★

Amasyada S. C.:

"Yüksek dağların tepeleri neden çıplaktır? Sizin başınızda neden üç tel saç var?,,

CEVAP:

Odunlarını, kerestelerini taşımak güç olduğu için, yüksek tepeler, boşuna ağaç yetiştirmez. Bugünkü tarak buhranını evvelinden kestirdiğim cihetle saçın çoğuna azına iltifat etmedim.

★

Burnovada Ş. H. C.:

"Bobstil gençler sokaklarda vazları çıktığı kadar şarkı söylüyorlar da bobstil bayanlar neden susuyorlar?,,

CEVAP:

Başkalarını şarkı dinlemek zahmetinden kurtarmış olmak için..

★

Ankarada C. E.:

"Sarışınlar mı daha çok sevilir, esmerler mi? neden?,,

CEVAP:

Sarışınlar daha çok sevilir amma esmerler daha çok sever... Sebebi, azlık ve çokluk meselesidir.

★

Çanakkalede S. C.:

"Diplomatlar ilk derslerini kimlerden almışlardır?,,

CEVAP:

Lâfontenin hikâyesinde, arslana, yerde yatan kurttan ibret aldığını söyliyen tilkiden.

★

Kulada M. M. G.:

"1. Doktorlar, hasta bakıcılar neden beyaz giyiyorlar da siyah giyinmiyorlar?

2. Beyaz kâğıda siyah kalemle yazdığımız halde niçin siyah tahtaya beyaz tebeşirle yazıyoruz?,,

CEVAP:

1. İşlerinin içinden ak pak çıkmak istediklerinden.

2. Aksilik olsun diye.

★

Adapazarında S. M.:

"1. Gönderilen suallerin bir kısmı neden cevapsız kalıyor?

2. Binalar sigorta edildiği halde niçin sizin aklınız sigortasız?,,

CEVAP:

1. Ya eskiden cevabı verilmiş suallere benzediği, yahut cevaba değer cihetleri bulunmadığı için olmalı...

2. Kul yapısı değil, Allah yapısı da ondan.

Akıl Hocası

No. 480 CİLT: 19 SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 8 MART 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

MİHVERCİLER HELÂLLAŞIYORLAR...

— Aziz ortağım, biz sonunda intihara karar verdik!..

— Geç kalmışsınız dostum, biz, sizinle ortaklığa karar verdiğimiz zaman intihar ettik!

Bayan — Alıklığın lüzumu yok, ters iş yapma, paket kâğıdını aldığım ipekliye sarıyorsun...

Satıcı — Hayır bayan, yaptığımı biliyorum... Paket kâğıdı aldığınız bir metre ipekliden daha pahalı olduğu için öyle yapıyorum!

HAFTADAN HAFTAYA

HİTLER HİKÂYELERİ

Yahudilerin Hitler için uydurdukları hikâyelerden bir kaçını daha okuyucularıma sunuyorum :

Faizci Salomonun dükkânına bir adam geldi:

— Salomon, dedi, biliyorsun ki zamanlar çok fena. Her şeyin fiyatı en aşağı on misline çıktı. Hele kara borsaya düşen eşyanın fiyatı bazan yirmi otuz mislini de geçiyor. Yani demek istiyorum ki bu zamanda para sıkıntısı çekmiyen insan kalmadı. Amerika Reisicümhuru Ruzvelt parasız kalmış. Senden beş yüz lira borç istiyor. "Yüzde kaç faiz isterse veririm,, diyor.

Salomon düşündü, başını kaşıdı:

— Mister Ruzvelte selâm söyle, dedi, bir hortum borcu çıkardı; önüne gelene faizsiz, rehinsiz borç dağıttı. Hem kendi zarara girdi; hem bizim gibi faizle yaşayan namuslu sarrafları zarara soktu. Parasının kıymetini bilmiyen, onu araba araba önüne gelen adama dağıtan mirasyediye benim emniyetim yoktur, para veremem.

— Pek! söylerim. Fakat Mösyö Çörçil de ayni haldedir. Onun da beş yüz liraya ihtiyacı var. Ne faiz istersen verecek.

Salomon yine düşündü, başını kaşıdı:

— Kusura bakmasın, ona da veremem, dedi, iyi adamdır ama çok borçludur; önüne gelene senet verdi. Böyle insana da emniyet edemem.

— Pek! Salomon onu da söylerim. Fakat senden para istiyen bir üçüncü büyük adam var. Fakat sen onu sevmezsin. Her halde ona da vermiyeceksin.

— Kim?

— Hitler.

Salomon heyecanla yerinden kalktı:

— Sevmem başka fakat emniyet ederim, dedi, Hitler çok namuslu adamdır. Şimdiye kadar kimden ne aldı ise yüzde bin faizi ile geri verdi. Beş yüz lirayı senetsiz, kefilsiz ona veririm.

* * *

Hitlerin yahudileri sürmeğe, toplama kamplarına göndermeğe, insafsızca öldürmeğe başladığı günlerdeydi.

Bir bahçenin demir parmaklığına bir at bağlamışlardı. Sokaktan geçenler onu görünce yollarını değiştirerek karşı kaldırıma geçiyorlardı.

Sırtında çantası, elinde sefer tası ile mektepten evine dönen fakir kıyafetli bir küçük çocuk atın arkasına yaklaştı ve kuyruğile oynamağa başladı.

Etraftan görenlerden biri:

— Ne yapıyorsun yumurcak. Şimdi bir çiftede karnını deşip seni kaldırımın taşına yapıştırır. Çekil oradan çabuk! diye bağırdı.

Çocuk masûm bir tavırla:

— At benim yahudi olduğumu nereden bilecek? dedi.

* * *

Bir birahanede bir Polonyalı bir Avusturyalı ile münakaşa ediyordu.

Polonyalı:

— Almanlar bizim can düşmanlarımızdır. Memleketimizi baştanbaşa yakıp yıktılar; kadın, çocuk, ihtiyar demiyerek vatandaşlarımızın yarıya yakınını türlü zulümlerle öldürdüler. Fakat biz yine yılmadık. Şimdi onlardan intikamımızı almağa çalışıyoruz. Halbuki siz Avusturyalılar bizim gibi değilsiniz. Memleketinizi bir hamlede istilâ ettikleri halde siz onlardan intikam almak için hiç bir şey yapmıyorsunuz.

Avusturyalı gülmeğe başladı:

— Çok safsınız, dedi, biz intikamımızı sizin hepinizden evvel aldık. Yalnız siz değil bütün öteki milletler de şimdi bizim sayemiz de Almanlardan intikam alabiliyorsunuz.

— Peki siz ne yaptınız? Almanyaya karşı hangi ordularınızı gönderdiniz?

Avusturyalı:

— Daha ne yapalım, dedi. Almanları mahvetmek için onlara Hitler adındaki vatandaşımızı musallat ettik.

* * *

Meşhur komik Şarlonun ötedenberi şiddetli bir Hitler düşmanı olduğu malûmdur.

Amerikada bulunan bir Alman artisti Şarloya sordu:

— Siz politikacı değilsiniz üstat. O halde nasıl oluyor da her zaman Führere karşı ateş püskürüyorsunuz. Sizin Hitlerle ne alış verişiniz var?

Şarlo cevap verdi:

— O adamdan büyük zarar gördüm de onun için. Evvelâ bıyıklarını tıpkı benim gibi keserek beni taklit etti. Sonra ben dünyanın en dâhi komiği idim. Bütün dünya benim yaptığım şeylere gülüyordu. Fakat o ortaya çıktıktan sonra herkes beni unuttu; onun yaptığı ve söylediği şeylere gülmeğe başladı.

* * *

Hitler bir tımarhaneyi ziyaret edecekti. Nazi olan tımarhane müdürü bunu iki gün evvel haber aldı ve delileri sirk hayvanları gibi kamçıyla talim ettirerek onlara nazi selâmı vermeyi ve: "Yaşasın Hitler!,, diye bağırmayı öğretti.

Ziyaret günü Hitler hastahane bahçesine girince iki sıra üzerine dizilmiş olan deliler kollarını kaldırarak "yaşasın Hitler,, diye bağırışmağa başladılar.

Hitler pek memnun oldu. Fakat delilerden birinin selâm vermediğine ve bağırmadığına dikkat ederek yanına yaklaşıp sordu:

— Sen neye arkadaşlarınla beraber selâm vermiyorsun?

O cevap verdi:

— Af buyurun Führerim. Ben tımarhane bekçilerindenim. Deli değilim.

Bu Göring için:

Göringin elbiselerinin baştan başa nişanla kaplı bulunduğu malûmdur.

Bir gün Göring bir silâh fabrikasını ziyaret ediyordu. Bir aralık onun birdenbire ortadan kaybolduğunu farkettiler. Yaverlerini ve fabrika memurlarını bir telâştır aldı. Hep bir ağızdan:

— Mareşal yok! Mareşal kayboldu, diye bağırıyorlardı.

Tavandan bir ses:

— Ben buradayım, diye bağırdı..

Yukarıdaki bir büyük elektrik mihladızı Göringin demir nişanlarından çekerek kendine yapıştırmıştı.

* * *

İki kişi konuşuyorlardı:

— Göring her zaferde bir nişan takar. Zaferler devam etmekte olduğuna göre onun da nişanlarına devam ettiğine şüphe yoktur. Fakat vücudunda acaba nişan takacak yer kaldı mı?

— Zannederim ki sırtında ve kaba etlerinde nişan takacak bir kaç yer daha kalmıştır. Hem Almanyanın şimdiki zaferlerine bu yerler daha münasip düşer.

* * *

Bu da Doktor Göbbels için:

Bir Hintli Fakir manyatizma hünerleri yapıyordu. Sıra bir takım kimselerin başındaki fikirleri okumağa gelmişti. Salondakilerden birinin elini tutarak:

— Siz bugünlerde kazandığınız büyücek bir parayı düşünüyorsunuz! dedi.

O cevap verdi:

— Bildiniz. Ben bir harp zengini tüccarım.

İspirtizmeci bir genç kıza yaklaştı:

— Siz uzun boylu, sarışın bir genç adamı düşünüyorsunuz.

Kız cevap verdi:

— Evet harpte olan nişanlım.

İspirtizmeci bu defa birine yaklaştı:

— Sizin kafanızın içinde bir cambazhane soytarısı görüyorum. *Mütemadiyen bir takım* meskara hareketlerle çarpınıp çırpınıyor ve gülünç sözlerle halkı güldürüyor...

Bu üçüncü müşteri bir Almandı. Saf bir tavırla cevap verdi:

— Bilemediniz. Ben bu dakikada bir cambazhane soytarısını düşünmüyorum. Propaganda Nazırı Mösyö Göbbelsi düşünüyorum.

Karikatür

DİŞ

Lokantaya bir müşteri geldi. Piliç istedi. Garson gitti, epeyce zamandır bir yağlı müşteri bekliyen piliç kızartmasını tabağa koyup getirdi.

Müşteri bir zaman sessiz sedasız bu pilici yemeğe çalıştı. Fakat et kayış gibi idi. Ne bıçak kesiyor, ne ağızda çiğneniyordu. Garsonu çağırdı:

— Yahu bu ne biçim piliç, dedi, on beş yaşında var galiba?

— Aman efendim nasıl olur? Hem nasıl anladınız on beş yaşında olduğunu?.

— Dişle!

Garson sırıttı:

— Hiç pilicin dişi olur mu efendim?

— Pilicin dişi olmaz ama benim de dişim yok mu?

— İki bin lira hava parası ver de dairemi sana devredeyim. Yalnız apartman sahibi duymasın!
— Ondan yana emin ol, sahibi benim!..

NE OKUDUĞU MALÛM!

— Vallahi okumağı severim!
— Yemine hacet yok karıcığım... Geç geldiğim geceler görüyorum!..

VARŞOVA

Lehistanın başkendi Varşovanın garip bir talihi vardır. Şimdi, baştan aşağıya tamamen bir harabe manzarası arzeden Varşova Almanlar tarafından bu harpte ilk işgal edilen başkent idi Garip bir tesadüf eseri olarak Müttefik kuvvetler tarafından 1944 senesinde ilk kurtarılan başkent de Varşova olmuştur.

İLÂÇ

Herkes gibi o da fena bir şey olduğunu bilirdi ama yapmıştı işte!. Burnundan bir kıl koparmış, mikrop kaptırmış, oynamış, işi büyütmüştü. Şimdi burnu kocaman, kıpkırmızı bir alâmet olmuştu. Ateş yapıyor, çirkin manzarasile de fena halde canını sıkıyordu.

Biri:

— Yahu bu ne hal? dedi. Galiba burnunda bir sivilce çıktı da oynadın... Bari ilâç filân alıyor musun?

Beriki dişlerini sıkarak cevap verdi:

— Evet... Nasihat verenlere sinirlenmemek için günde sekiz defa müsekkin alıyorum.

SEZAR NE DEDİ?

Nurullah Ataç derste çocuklara sordu:

— Brütüs, Sezarı vurunca Sezar ne dedi, biliyor musunuz?

— Biliyoruz öğretmenim!.

— Ne dedi?

— Sen de mi Brütüs?!. dedi.

Nurullah Ataç parmağını sallayarak kaşlarını kaldırdı:

— Bilemediniz... Bıçağı yediği zaman ilkönce Ah! diye bağırdı.

BASIN BALOSUNDA :

— Etrafta gazeteciler o kadar az ki Basın Balosu demeğe bin şahit lâzım.

— İyi ya şahit olarak beş yüz külâh beş yüz de balon var!..

DOKTOR SİMSARLIĞI MESELESİ:

— Bayım herkesin tanıdığı, dünyanın en meşhur doktoru, hastalara şifa, dertlilere deva veren büyük üstad (Talihiyaver) muayenehanesi burasıdır. Gel seni ona götüreyim... Gençleşir, kuvvetleşir, bambaşka adam olursun!...

— Teşekkür ederim, zahmet etme. Doktor Talihiyaver benim!...

SEBEP!

Boğazdan Köprüye inerken, her gün vapurda bir okuyucu (!) peyda oluyordu. Ama ne okuyucu, bir görseniz!.. Çirkin bir yüz, sakat bir vücut, insanın tüylerini diken diken eden bir ses. Ne bakabilir, ne de dinliyebilirsiniz. Söylediği şarkıların hepsini öldürüşü de caba!..

Bereket versin faslı pek uzun sürmüyor, bir iki şarkıdan sonra hemen parsa toplamağa başlıyordu.

Herkes beş on kuruş verip zavallıyı başından savuyordu. Faruk amca da bu şarkıcıya her seferinde beş kuruş vermeyi âdet edinmişti.

Bir gün ayni şarkıcı geldi, bir köşeye oturdu, sanatını göstermeğe başladı. Fakat nedense sesi o kadar kısılmıştı ki ne söylediği hemen hemen hiç duyulmuyordu. Biraz sonra yine parsa toplamağa başladı. Faruk amcanın önüne gelince üstad hemen keseye saldırdı, çıkarıp elli kuruş verdi. Sordular:

— Hayrola üstad, bu cömertlik neden?. Her gün beş kuruş verirdiniz!.

Faruk amca sinsi sinsi gülerek cevap verdi:

— Bugün hiç sesi çıkmıyordu. Beni rahatsız etmedi de ondan!.

BEN

HARP

Führer, olaldan beri erkânı harb,
Oldu bütün yer yüzü meydânı harb!

Beş sene al kanla yazılmaktadır,
Bitmiyecek, bitmedi, destânı harb.

Kendine oldukça müşavir Duçe
Elbet olur böyle perîşânı harb!

Birleşip üç şef bu sefer Yaltada
Kurdu o zâlimlere divânı harb.

Gün gelip onlar görecekler, nasıl
Mesken olur zâlime zindânı harb!

Kalması kabil mi cezâsız aceb,
Kim ki eder âlemi vîrânı harb?

Sürse de dâvâlarının rü'yeti,
Benziyecek fâreye aslânı harb.

Kendine bir cây eman bekliyor
Sığmaz iken âleme yârânı harb.

Çamdeviren, sulhü yakın görmede:
Eyledi Mihverlere îlânı harb.

Çamdeviren

TAHTA KURULARI

Bay N. Ankaradan geldi ve İstanbulun üçüncü sınıf otellerinden birine indi. İlk geceyi geçirmek Bay N. için bir felâket oldu: Her taraftan üşüşen tahta kuruları zavallıyı uyutmadılar.

Ertesi sabah Bay N. zili çaldı ve garsona sordu:

— Oğlum, bu oda tahta kursu ile dolu... Niçin bana haber vermedin?

— Haber verecektim efend'm, fakat belki inanmazsınız diye bir şey söylemedim.

Gazeteci — Üstadım doktorcuğum, son günlerde "Doktorluk ticaret midir, değil midir?„ diye bir münakaşa var. Sizin fikirlerinizi de öğrenebilir miyim?

— Hay hay, yalnız telefonla yapılan vizitelerin on lira olduğunu biliyorsunuz değil mi?!..

PARAZİT

Yazan: ÇALAPALA

Bir tarihte karşımızdaki eve yeni kiracılar taşınmıştı. Babaları tüccardan bir adamdı. İki kızı, bir kaynanası, iki de küçük kızı vardı. Bilirsiniz, mahalleye yeni bir komşu gelince herkesin gözü pencerelerde olur. Eşyaları, geyimleri, kuşamları, gelenleri gidenleri hep gözden geçirilir. Bizimkiler de ilk raporları vermeğe başladılar:

— Eskiden pek fakirmişler. Bütün yeni eşyalarını bu eve gelirken almışlar.

— Alırlar a!...

— Babaları bir ticaret işi yapıyormuş ama ne olduğunu öğrenemedik.

— Siz de bu merak varken onu da öğrenirsiniz.

— Her gün eve bir sandık portakal geliyor.

— Afiyet olsun. Çoluk çocuk yerler.

— Kızlardan biri kadının eski kocasındanmış.

— Demek daha evvel başkası ile evliymiş?

— Elbette... Haberin yok mu?

— Nerden olacak?

— Şeftaliden ölmüş adamcağız.

— Toprağı bol olsun, Beyoğlundaki Lala birahanesinin sahibi gibi şeftali çekirdeğini yutup da mı ölmüş?

— Yok canım... Çok çapkın adammış... Yolda güzel bir kadına rastlamış. "Ah yavrum! yandım sana!.. Bir şeftali ver bana!...„ diye lâf atmış.

— Sonra?

— Kadın da şirret karılardan biri imiş. Duymamazlıktan gelip geçeceğine adamın suratının ortalık yeri budur diye kaldırmış bir tokat vurmuş.

— Eee?...

— Tokat, adamın kulak tozuna gelmiş.

— Hedefi tutturamamış demek?!.

— Hayır... Adamcağızın kulağında bir ağrı, bir ağrıdır başlamış. Ağzından, burnundan kan gelmiş.

— Allah, Allah?!.

— Haftasına varmadan can vermiş zavallı!.

— Olur şey değil!..

— Bu adam da komşuları imiş, kadının haline acımış, onu evine alıvermiş.

— Demek nikâhlısı değil?..

— İmam nikâhı diyorlar ama malûm ya metresin adı nikahlı oldu.

— Neyse, yine iyi kalbli adammış.

— Asıl iyi kalbli olan karısı... Bu vaziyete tahammül ediyor.

— Canım, dedikoduyu bırakalım... Nemize gerek?!..

— Tabii... Zaten ben de dedikodudan hiç hoşlanmam. Dün üstteki komşuları söylüyordu ondan öğrendim. Yarın radyo alacaklarmış. Acaba hangisi daha iyidir, diye sormuşlar.

— Allah versin, alsınlar.

— Ama börek pişirecekleri zaman tepsiyi bizden istiyorlar.

— Veriverin canım! ne olur? Komşuluk hatırı var.

— Radyo alacaklarına başka eksiklerini tamamlasalar daha iyi değil mi?..

— Bizim nemize lâzım?!. Ne alırlarsa alsınlar.

— Orası öyle!.. Hani söz temsili!...

— Hakkın var.

* * *

Ertesi akşam eve döndüğüm zaman sokak başından yanık bir şarkı ile karşılaştım. O zamanlar ne bizde, ne de komşularda radyo vardı. Akşam oldu mu bizim sokak tam bir sessizliğe kavuşurdu. Analar çocuklarını içeri alır, yoğurtçu, turşucu, tahin - pekmezci de geçip gitti mi artık sokakta çıt duyulmazdı. Ne rahat uyurduk!..

Yeni komşuların radyosu mahalleye bir Galata sokağı havası getirmişti. Bizimki, beni kapıdan:

— Duydun mu?

Diye karşıladı.

— Radyonun sesini değil mi?

— Evet!.

— Duymaz olur muyum hiç?!. [illegible] de duvar halısı almışlar. [illegible] arkasına astılar.

[illegible] radyoyu pencereye [illegible] erleştirmişti. Hava [illegible] ukça camı kaldırıyor, [illegible] son perdesine kadar açıyor, bütün sokak, hattâ bütün mahalle ister istemez bu radyoyu dinliyorduk. İyi kalbli adamcağız:

— Konu komşuda yok, bari bizden dinlesinler!.. diyormuş.

Az zaman sonra ailenin adı mahallede "Radyolular„ oldu. İki üç sene karşı karşıya oturduk. Ne adamcağızın, ne karılarının, ne de kaynanasının adlarını öğrendim. Onlara evcek, Radyolular der, çıkardık. Yalnız iki küçük kızın adlarını biliyordum: Aytan ile Perizad. Onları da arasıra gelip benden ders aldıkları, bilmedikleri, anlamadıkları şeyleri sordukları için tanımıştım.

* * *

Aradan seneler geçti. Radyolular çarçabuk ilerlemiş, o eve sığamaz olmuş„ çıkıp bir apartımana taşınmışlardı. Bizimkiler arasıra onlara gider akşamı da taze haberler getirirlerdi.

Ben, yalan olmasın, sekiz, dokuz sene kadar hiç birini görmedim. Bir gün Eminönünde genç, çok güzel bir kızla göz göze geldim. Bir içim suydu Gülümseyerek bakıyordu. Allah cezasını versin, o kadar dikkatsiz, hafızasız adamımdır ki! Bu kızı biryerden tanıyordum ama nereden?. Kızcağız kırıtarak bana yaklaşıyordu. Bir an evvel onu nereden tanıdığımı hatırlasam ona göre konuşacak, bir pot kırmaktan kurtulacaktım. Bizimkilerin tanıdığı biri ise başka, bizim eski âşinalardan biri ise tabii yine başka.

Bu sıkıntımı anlamış gibi yanıma sokuldu.

— Beni tanımadınız galiba dedi?.. Perizat!.. Sizin karşınızdaki evde oturmuştuk. Beni derslerime çalıştırırdınız... O zaman daha on bir yaşında idim. Hatırlıyor musunuz, bana ilk aşk romanını siz vermiştiniz!.

— E, evet... Nasıl hatırlamam?!.. Sen ne kadar büyümüş, güzelleşmişsin!..

Sitemli sitemli başını salladı:

— Ama o zamanlar buna hiç dikkat etmezdiniz!..

Aman allahım söz nerelere gidiyordu:

— O zaman elbette öyle davranmak zorunda idim! dedim. Malûm ya bizimkilerin yanında!..

Teklifsizce koluma girdi. Yürümeğe başladık. Uzun lâfın kısası, kızcağızın yüreği ilk defa benim adımla kıpırdamış. Benim yüreğim de onu bu halile görünce yağ gibi eriyivermişti. O gün unutamıyacağım bir gün yaşadık.

Fakat ertesi akşam eve geldiğim zaman bizimkinin kaşlarını korkunç surette çatılmış buldum. Beni iliklerime kadar titreten bir sesle:

— Bana bak!. dedi. Dün o parazitle nereye gidiyordun?

— Parazitle mi? O da ne demek karıcığım?!..

— Gözünü aç!.. Yoksa senin gözünü patlatırım. Bir daha o kızla gezdiğini duyarsam dünyayı kafana yıkarım.

— Karıcığım, hangi kız? Ne paraziti bu Allah aşkına?.

Bizimki lâfı ağzıma tıkayıverdi:

— Haydi, haydi!. Öyle bilmemezlikten gelme!.. Hangi parazit olacak?.. Radyoluların kızı. Sevgili Perizat!..

Çalapala

* * *

GÖZ HEKİMİNDE

Mehmet onbaşının göz kapaklarında bir kaşıntı vardı. Bir göz hekimine gitmesini tavsiye ettiler. Bir arkadaşile meşhur göz hekimlerinden birine gitti. Arkadaşı dışarda oturdu, o doktorun yanına girdi.

Beş on dakika sonra elinde bir reçete ve yanında arkadaşile muayenehaneden çıktı. Arkadaşı sordu:

— Neyin varmış?

— Bir karın ağrısı hastalık dedi ya, aklımdan geçti!..

— Ne ilâç yazdı?

— Bir zıkkım adı söyledi ya, unuttum.

— Reçetede yazılıdır.

— Yazılıdır ama boş ver, yaptırtmıyacağım.

— Neden ula, Mehmet onbaşı?

— Bu doktor cahilin biri!

— Deme?!.. Nerden anladın?.

Mehmet onbaşı durdu. Elile tarif ederekten anlattı:

— Herif daha okumak bilmiyor. Duvarda bir alfabe levhası vardı. Üzerinde koca koca harfler yazılı... Benim okumuş olduğumu öğrenince başladı harfleri birer birer sorup öğrenmeğe!.

— Deme Allahaşkına!.

— Vallah böyle be hemşerim! Bunlar doktor değil, düpedüz cahil!...

ÇÖMLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan: Ercümend Ekrem TALU

— 5 —

— Haydi sen de!. Sen aklını kaçırmışsın.

— Katiyen. Benim aklım yerinde. Asıl senin aklında bir şeyler esiyor.

O gün münakaşa yine bu kadarla kaldı. Fakat İdris efendi de ayağını bundan sonra daha tetik almağa karar verdi.

Duvardaki takvim kalınlığından kaybettikçe aktarın da gönlü ferahlanıyordu. Yetmiş, seksen yaprak ya kalmış, ya kalmamış olduğu halde ne aktarın çömleğine ilişen olmuş, ne de her hangi bir mirasçı meydana çıkmıştı.

Bu emin vaziyet, aktarın cesaretini de arttırmış, karısına bir takım imalı, rümuzlu sözlerle ufaktan ufaktan açılmasına sebebiyet veriyordu.

— Ey, hanım! dile benden ne dilersin?

— Hayrola?

— Şimdi için sormuyorum, asıl soracağım gün gelecek elbet.

— Efendi! sen yine bir şeyler geveliyorsun. Dilinin altında bir şeyler var.

— Sabahleyin helva yedim de dişlerimin arasında kırıntılar kalmış...

Bazan da, kadıncağıza, kılığından kinaye şöyle hitap ediyordu:

— Aman, bu soluk basma da seni hiç açmıyor...

— Ne yapayım? Rengi attı amma, daha yepyeni.

— Çıkar onu da gözüm görmesin.

— Öbür entarilerimi henüz yıkadım, kurumadı. Ne giyeyim?

— Ne mi? Kadife giy... Kutnu giy... İpekli canfes giy!.

— A, a, a!.. Deli mi oldun?.. Üstüme iyilik, sağlık!

— Eyyy, ne bilirsin, karı? Allah bu! Kimine karpuz yedirir, kimine kelek!. Kimine çaput giydirir, kimine yelek!

Diyor ve arkasından kahkahalar atıyordu.

Bir yılın tamam olduğu gün bayağı deliye döndü. Erkenden evden dışarıya fırlayıp akşama kadar görünmedi. Dükkânını da açmamış, mahallelinin merakını uyandırmıştı.

Geç vakit evine döndüğü zaman karısı sordu:

— Nerede idin?

İdris efendi cevap olarak gü'er yüzle Şazimend hanımın çenesini okşadı. Fakat bayağı zamanda makbule geçecek olan bu nüvazis bu defa pek hoşa geçmedi. Şazimend hanım geri geri çekildi ve kaşlarını çatarak:

— Efendi! dedi; bana doğrusunu söyliyeceksin... Son zamanlarda sana bir hal oldu. Eskisi gibi değilsin. Sebebi ne?

— Hoppala! yine istintaka mı başlıyorsun?

— Evet; başlıyorum. Ne vakittir kabına sığmıyorsun. Evinden, hattâ mahalleden bile kaçıyorsun. Bir yerlere gidiyorsun, amma nereye? Her yaptığın esrar. Lâfların da esrar. Efsuncu hacı babalar gibi rümuzlu konuşuyorsun. Geceleri gözlerine uyku girmiyor. Sebepli sebepsiz gülüyorsun. Sevdalandın mı yoksa?

— Ha, şunu bileydin!

Şazimend hanım birdenbire durakladı. Acaba, gerçekten bilmiş, parmağını üzerine basmış mı ıa? Bir lâhzalık tereddütten sonra:

— Kimmiş acaba o haspa? diye sordu.

— Hâşâ, haspa değil!

— Sana gönül veren haspa değil de ya nedir?

— O bana gönül vermedi. Ben ona verdim.

— Utanmadan da ikrar ediyorsun.

— Ederim, zahir!

— Öyle ise benim ayağımın bağını çöz, sonra ne halin varsa gör!

Ve bu sözler üzerine hüngür hüngür ağlamağa başlıyan kadını, aktar kucakladı.

— Deli misin, karıcığım? Ben senin üzerine gül koklar mıyım?

— Erkek değ[illegible] koklarsın, zaklı[illegible]

— Katiyen! Ben[illegible] mahsus öyle cevap ver[illegible] cık seni kızdırmak istedim. Sen öfkelendikçe yanakların pençe pençe al oluyor, güzelleşiyorsun da hoşuma gidiyor.

— Haydi, yalancı!

— Vallahi yalan değil, Şazimendim! Dinle beni... Bak, sana ne söyliyeceğim.

— Yalan dolan!

— Değil, allahallah!. Dinle. Bugün bizim en mutlu günümüz. Anlıyor musun, karabiberim?

Bu "Karabiberim,, tabirini, evliliklerinin ilk yılındanberi İdris efendi karısına karşı kullanmaz olmuştu. Kızlığında, Şazimend hanım ona tamamile hak kazanmış güzellikte idi. Ufak tefek, esmer, kara gözlü, kara kaşlı, fındık kurdu gibi fıkır fıkırdı. Evlendikten, hele iki de çocuk dünyaya getirdikten sonra kalçaları genişlemiş, göğsü büyümüş, bacakları kalınlaşmıştı. Lâkin yine de güzel ve daha doğrusu şirindi. Komşu, ihtiyar kadınlar onu bazan, meselâ sırma saçlı, pembe yanaklı bildik tazelerle mukayese ederken: Sarışının adı var, esmerin tadı var! diyerek överlerdi.

İdris efendi salt nikâhın kerameti yüzünden değil, kendi zevkine uygun olduğundan dolayı da Şazimend hanımı sevmişti. Fakat, bir kadın ne kadar sevilirse sevilsin ona yüz vermenin erkeklik, kocalık şanından olamıyacağını İdris efendi daha baba bucağında bellemişti. Onun için, ilk günlerde Şazimend hanıma gösterdiği sevgiyi sonradan firenlemiş, ona karşı "iyi muamele,, nin hududunu aşmamıştı.

Şimdi bu hal neyi ifade ediyordu? Kadıncağız pek haklı olarak şaştı, kaldı. Bununla beraber o da tecrübesine mebni hiç bir şımarıklık eseri göstermedi. Ancak memnuniyetini belirten bir gülümseme ile iktifa etti.

Aktar artık kendini tutamıyordu. O gün erdiği devletten karısını da haberdar etmek, içini kemiren bir istek haline gelmişti. Lâkin. işi olduğu gibi de açmıyacaktı. Ne olur, ne olmaz! Kadın bir boşboğazlık edebilir, mahallelinin ve belki de hükûmetin müdahalesini davet edecek bir vaziyet yaratırdı.

Şazimend hanımı iki bileğin[illegible] tuttu, oradaki sedirin üstüne [illegible]kip oturttu...

— Hanım! dedi; devlet kuşu başımıza kondu. Zengin olduk.

Kadın, kocasının yüzüne dikkatli dikkatli bakarak lâkırdının alt tarafını bekledi. İdris efendi devam etti:

— Cenabı Hak, hazinei gaybından bana umulmadık bir para ihsan buyurdu. Ne kadar? Onu sorma. Yalnız şunu bil ki elimize geçenle biz de, yarın öbür gün çocuklarımız da ele muhtaç olmadan rahat rahat geçineceğiz.

— Nereden geldi bu para?

— Allahü azimüşşan kullarını sevindirmek isteyince, bir taraftan esbabını halkediverir. O esbabı ince eleyip sık dokumak onun lûtfüne karşı isyandır. Onun için ne sen sor, ne de beni söylet.

Şazimend hanım meraktan çatlıyordu. Fakat o anda kendini tuttu. Yalnız:

— Allah versin! diyebildi.

İdris efendinin ise çeneleri açılmıştı.

— Dükkânı satacağım. İmamın kaynı zaten ne vakittenberi ağzında bir şeyler geveleyip durmada. Kâh benimle ortak olmak ister, kâh büsbütün dükkânı satın almak teklifinde bulunur. İşte şimdi tamam sırası.

— Peki. Sonra sen ne yapacaksın? Boş mu oturacaksın?

— Allah kerim!. Elimde sermaye olduktan kelli daha büyük iş tutarım.

— Mahalleli ne der?

— Mahalleden de çıkacağım.

— A, a, a, a!

— Evi de satacağım...

— Deli misin, sen? Baba ocağı yıkılır mı? Dünyada sattırmam bu evi. Rahmetli efendi baban, annen bu evde yaşamış, burada ölmüşler. Bizim düğünümüz burada oldu. Çocuklarımız burada dünyaya geldiler. Nihayet, eğer aslı varsa, başına kondu dediğin devlet de yine bu evin uğuru kademi yüzünden. Seneler senesi bu mahalleye, bu eve sen de ben de alıştık. Konuyu komşuyu tanıyoruz. Dost, ehbap edindik. Başımız dara gelse medet umacak kimselerimiz var. Yaban yerde ne yaparız? Ne oluruz? Bir düşünsene!

Aktar başını kaşıdı...

— Doğru konuşuyorsun, hanım! Yerden göğe hakkın var. Gel gelelim, bizi bu mahallede gözle yerler. Evi senin hatırın için satmam, kiraya veririm. Fakat ben artık burada oturamam.

Şazimend hanım, dudaklarını yakan suali irada bir türlü cesaret bulamıyordu. Merakını dolambaçlı bir yoldan tatmine teşebbüs etti.

— Peki nereye göçeceğiz?

— Ne bileyim? Münasip bir semtte genişçe bir ev arayacağım.

— Pahalı olmaz mı, büyük ev? Bundan büyüğünü ne yapacağız?

— Olsun...

— Hem sonra onu döşemek de ister ayrıca. Bu eşya yetmez.

— Yeni baştan döşerim. Senin istediğin gibi alafranga takımlar alırız.

— Kimbilir kaça?

— Kaça olacağını sen düşünme.

— Paran o kadar çok mu?.

İdris efendi, baklayı az daha ağzından çıkarıyordu. Kendini güç tuttu. Gülerek:

— Arkası var —

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KITABI

★

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

★

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Yeni Çıktı

HER KİTAPÇIDA 1 LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI.

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı: SALİH NECATİ

NECATİ ismine dikkat.

REŞAT NURİ GÜNTEKİN

Napoleon'un Düşünceleri

Napoleon'un çok olgun fikirlerini, harbe, sulha ve aşka dair vecizelerini, kendine aid hükümlerini, mektublarını ve hattâ meşhur vasiyetnamesini kıymetli muharrir ve romancı Reşad Nuri lisanımıza güzel üslûbile nakletmiştir. Bütün bayilerde 75 kuruş.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

— Güzel...

Komşu bay... ...ATÜR

nin dibine y...

elverişli old...

radyov... ...ARE HANESİ

İstanbul, Ankara caddesi, Acımusluk sokağı, No. 7.

Telgraf: İstanbul KARİKATÜR

Telefon: 23031

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

30 senedenberi meşhur

Bir Güzellik Reçetesi

Tecrübelerini geçirmiş, kusursuz bir tene malik olmak için bir reçete.

En sert ve en donuk bir cildi kadife gibi yumuşatıp beyazlatmak, siyah noktalardan, açık mesamelerden ve sair kusurlardan kurtarmak için bu reçeteyi tecrübe ediniz. Evvelâ bir miktar hazmettirilmiş saf süt kremasını aynı miktarda hazmettirilmiş zeytin yağı ile karıştırınız. Sonra da bunu iki kısım saf krema ile tekrar karıştırınız. Bu halitayı eczacınıza da yaptırabilirsiniz. Fakat miktarı az olmakla beraber pahalıya mal olur. (Yağsız) Tokalon Kremini satın almakla bu halitayı daha müsait şeraitle elde etmiş olursunuz. Çünkü bu Tokalon Kreminde taze süt kreması ve saf zeytin yağı mevcut ve cidden besleyici ve kuvvetlendirici diğer unsurlarla fennî bir surette ve matlûp miktarlarda karıştırılmış bulunmaktadır. Toklon Kremi, cilde gençliğin tazeliğini garip bir tarzda iade eder. Bu bapta bize yazılanlar: «Tokalon Kreminin yalnız 3 günlük istimalinden sonra cildim o derece yumuşayıp beyazlandı ve o derece tazelenip güzelleşti ki bizzat gözlerime bile inanamıyacağım geldi.» Siz de (beyaz yağsız) Tokalon Kremini - tecrübelerini geçirmiş güzellik reçetesini - kullanınız ve kusursuz bir cilde malik olunuz. Tokalon Kreminin memnuniyet verici semeresi garantilidir. Aksi taktirde paranız iade olunur.

PARASIZ GÜZELLİK KUTUSU

Derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz. Tokalon servisi 23 F. Posta kutusu 622, İstanbul

NEVROZİN

Baş, Diş, Romatizma, Nevralji, Kırıklık ve

BÜTÜN AĞRILARI DERHAL KESER

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız.

Her yerde ısrarla Nevrozin isteyiniz.

TOKATLIYAN
Kuaför Salonu Açıldı

Tokatliyan otelinin eski Patisöri dairesinde fevkalâde lüks kadın ve erkek Kuaför Salonu açılmıştır. Bu salon, (Suzi, Sedra, Necati, Jorj, Hermine, Dimitro) gibi şehrimizin en maruf kalfaları tarafından idare edilmektedir. Telefon: 44778.

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Karikatür

TOMBUL TEYZE BASIN BALOSUNDA :

Tombul teyze — Sanki biz ne diye geldik?

Kocası — Yarın sabah gazete bütün matbuat büy ükleri baloda idiler diye yazacak, yalan olmasın diye!

T.T. POSTASI

Kilidrik K. K. :

S — Tombul teyzenin kocası harpte şehit olursa derhal bana haber veriniz, talibim...

C — Tombul teyzenin kocası harp vazifesini bitirmiştir. Şimdi

Bursa Yenişehirde Bülend Eczacıoğlu:

S — Gelecekte Yumuk ile Pamuk'a bir de Tosun'un katılması ihtimali var mı?!

C — Dokuz aya kalmadan arzuyu umumi üzerine bir (Sulh)

Galatasaray dan Atâ :

S — Tombul teyze sigorta olmak arzusunu duyduğu halde kocası neden duymuyor?.

C — Kocası kazaya, belâya, yanmağa serbetlidir ve T. T. si-